

5. Polish-Danish cooperation in the Energy Sector [Електронний ресурс] // Official Web-site of Embassy of Republic of Poland in Copenhagen. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: http://www.kopenhagen.msz.gov.pl/en/bilateral_cooperation/political_cooperation/polish_danish_cooperation_in_the_energy_sector.

6. Prime Ministers of Poland and Denmark signed a Memorandum of Understanding on the Baltic Pipe [Електронний ресурс] // Official Web-site of Embassy of Republic of Poland in Copenhagen. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: http://www.kopenhagen.msz.gov.pl/en/bilateral_cooperation/political_cooperation/prime_ministers_of_poland_and_denmark_signed_a_memorandum_of_understanding_on_the_baltic_pipe.

7. Speaking points by The Minister for Foreign Affairs of Denmark Mr. Martin Lidegaard at the opening of the "Copenhagen Energy Security Dialogues", 2 November 2014 [Електронний ресурс] // Official Web-site of Udenrigsministeriet: Ministry of Foreign Affairs of Denmark. – 2014. – Режим доступу до ресурсу: <http://um.dk/en/about-us/the-ministers/speeches-and-articles-by-former-ministers/martin-lidegaard-speeches-and-articles/speaking-points-by-the-minister-for-foreign-affairs-of-denmark/>.

8. Speech by Foreign Minister Martin Lidegaard at the Baltic Development Forum conference [Електронний ресурс] // Official Web-site of Udenrigsministeriet: Ministry of Foreign Affairs of Denmark. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://um.dk/en/about-us/the-ministers/speeches-and-articles-by-former-ministers/martin-lidegaard-speeches-and-articles/speech-by-foreign-minister-martin-lidegaard-at-the-baltic-development-forum-conference/>.

9. Statement by the government of Denmark delivered by the Minister for Foreign Affairs, Martin Lidegaard, at the 28th session of the United Nations Human Rights Council [Електронний ресурс] // Official Web-site of Udenrigsministeriet: Ministry of Foreign Affairs of Denmark. – 2015. – Режим доступу до ресурсу: <http://um.dk/en/about-us/the-ministers/speeches-and-articles-by-former-ministers/martin-lidegaard-speeches-and-articles/martin-lidegaard-at-the-28th-session-of-the-united-nations-human-rights-council/>.

10. Visit of President Duda to Denmark with a focus on security and energy [Електронний ресурс] // Official Web-site of Embassy of Republic of Poland in Copenhagen. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: http://www.kopenhagen.msz.gov.pl/en/bilateral_cooperation/political_cooperation/visit_of_president_duda_in_denmark_with_a_focus_on_security_and_energy.

Вітрицьок Х.-О.

студентка,

Науковий керівник: Івасечко О.Я.

доцент,

Національний університет «Львівська політехніка»

ПРОВЕДЕННЯ ОПЕРАЦІЇ З ПІДТРИМАННЯ МИРУ В УКРАЇНІ ЯК ОДИН ІЗ МОЖЛИВИХ СЦЕНАРІЇВ РОЗВИТКУ РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО КОНФЛІКТУ

На сучасному етапі Україна стала «ще однією з країн», на території якої розгорнувся конфлікт і яку зачепила війна. За різними даними, у 2014 р. у світі було від 15 до 40 збройних конфліктів, у 2015 – від 14 до 56. Водночас варто зазначити, що попри всі переговори і Мінські домовленості, ситуація на Сході України не стихає, конфлікт не переходить до стану деескалації. Згідно з офіційними даними від РНБО України, в 2015 році російським Генштабом на

Сході України було сформовано два армійських самостійних корпуси, які повністю керуються російськими військовими. А на початку 2016 року на озброєнні сепаратистської сторони нараховувалося близько 450 танків, 950 ББМ, 370 одиниць гармат і 200 реактивних систем залпового вогню [2].

В контексті міжнародної безпеки та українського питання, варто зазначити, що конфлікт на Сході України є не «внутрішнім» чи «громадянським», як намагається на тому настояти Російська Федерація, а комплексним і багаторівневим. З одного боку, він є геополітичним – протистоянні Росії і Заходу, з другого – двостороннім – між Росією і Україною, і нарешті, частково внутрішньоукраїнським, адже існують протиріччя між місцевим населенням. Український конфлікт є свого роду унікальним і потребує кардинально нових дій в рамках європейської системи безпеки, яка вважалася найстабільнішою регіональною архітектурою безпеки. Більше того, факт анексії Криму та окупації територій Донбасу свідчить про те, що система європейської безпеки наразі переживає глибоку кризу, якої не відчувала від моменту розпаду Радянського Союзу та воєнних дій в Югославії. Сам факт анексії та окупації є своєрідним індикатором крихкості міжнародної системи безпеки, яка сформувалася після розпаду СРСР та розширення НАТО і ЄС. Тому такі тенденції вимагають реакції не тільки української сторони, а і усього світу. Існує нагальна потреба пошуку реальних засобів та інструментів (окрім переговорів та Мінських домовленостей, які не принесли реального результату), які б допомогли Україні зміцнити оборонний потенціал, відновити суверенітет та контроль над окупованими територіями [2].

В цьому контексті постає питання: чи може миротворчий інструмент, який активно обговорює світова спільнота на сучасному етапі конфлікту, бути використаний на цей момент в Україні? Чи можливе сьогодні введення міжнародного миротворчого контингенту, про що неодноразово заявляв Президент України Петро Порошенко?

Перш за все, на нашу думку, необхідно проаналізувати стан протистояння, в якій фазі перебуває конфлікт: чи є він завершеним, чи пройшов стадію деескалації, чи принесли Мінські домовленості очікуваний спад, після якого можна звернутися до операції із підтримання миру. Згідно з зазначеними вище даними можемо зробити висновок, що Мінські домовленості не привели до ефективного перемир'я. Вони лише посприяли переведенню конфлікту зі стадії високої інтенсивності у низьку, проте він все ще перебуває в гострому стані. А така ситуація потребує використання миротворчості, а не операції з підтримання миру (між якими є суттєва різниця), оскільки її проведення стане можливим лише у випадку успішних миротворчих зусиль.

На нашу думку, в такій ситуації Україні необхідно активно використовувати увесь наявний інструментарій ст.33 Статуту ООН, а саме: провести переговори з агресором, обстежити наслідки агресії, закликати до посередництва учасників міжнародної спільноти, прикласти зусиль до примирення, зокрема шляхом просування власних концепцій відновлення суверенітету України, розпочати арбітраж та судовий розгляд конфлікту, а також звертатися до різних МО, зокрема з проханням посилити санкції.

Звичайно, застосування цих заходів можливе лише у випадку виключення інших сценаріїв розвитку ситуації, наприклад, повноцінного вторгнення російських військ на територію України. Адже окрім «заморожування конфлікту», яке полягає у стійкому припиненні вогню, розведенні сил сторін та розміщенні миротворчої місії, українська сторона може також стикнутися з повноцінною війною, постійними перестрілками без наступальних операцій або звернутися до політичного врегулювання (яке наразі не є вигідним для України, адже передбачає визначення статусу окупованих територій) [2].

На нашу думку, врегулювання нинішнього конфлікту на Сході України переліченим вище інструментарієм ООН можливе лише за умови створення «цікавого» для всіх сторін конфлікту плану мирного врегулювання, визначення ефективного каналу переговорів та дієвої тактики його проштовхування. Варто зробити висновок, що згідно з існуючим перебігом речей в українському конфлікті, розміщення ОПМ на території держави є малоімовірним, оскільки конфлікт ще не дійшов до тієї фази, в якій вже досягнуті мирні домовленості чи стан конфлікту малої інтенсивності, а також його сторони ще не готові до поступового врегулювання. Адже операція передбачає не лише деескалацію конфлікту, а й згоду всіх сторін на врегулювання суперечок такими засобами [1].

Також в питанні розміщення ОПМ на території Сходу України нашій державі слід вести себе дуже обережно, адже завдяки цій операції Російська Федерація зможе впливати на формування мандату, визначення складу та керівництва місії, а отже, і відстоювати власні інтереси в конфлікті. Інша сторона медалі – фінансова сторона створення ОПМ для держав-учасниць ООН. Серед експертів існує думка, що ситуацію в Донбасі можливо врегулювати тільки шляхом залучення значної кількості миротворців (близько 40 тис. військових, що становлять майже 50% від усіх наявних ресурсів ООН, адже наразі в 16 міжнародних місіях ООН налічується близько 100-120 тис. осіб персоналу). Цей факт є досить суттєвим, адже бюджет нинішньої миротворчості і так досить важко наповнюється країнами-членами організації, цілком ймовірно, що його зростання на 40-50% стане значущою проблемою. Якщо брати до уваги фінансові проблеми з утриманням біженців, які тільки пережили провідні держави та нестабільність економіки в світі загалом, можемо зробити висновок, що розгортання ОПМ в Україні стане ще одним фінансовим тягарем для світу. Цілком ймовірно, що саме через цей факт вона і не буде розгорнута на Сході України.

Попри суттєве бажання української сторони та міжнародної спільноти вирішити конфлікт мирним шляхом, серед експертів й надалі існує думка, що конфлікт на Сході України може трансформуватися в повноцінну війну з повномасштабним вторгненням російських військ на територію України. При цьому думка експертів розділяється від найменшої до найбільшої ймовірності, проте усі вони сходяться в одній думці – не слід розраховувати на швидке врегулювання конфлікту, також не варто очікувати, що наші проблеми з Росією вирішать лише діючі санкції Заходу та їх подальше посилення. Адже дедалі

більші втрати другої сторони ніяк не приведуть до нашої власної перемоги, а стануть причиною того, що конфлікт затягнеться на довгі роки [1].

Список використаних джерел:

1. Запорожець О. Російсько-український конфлікт: прогнози та сценарії / О. Запорожець, Н. Белоусова. // Вісник Львівського університету. Філософсько-політологічні студії. – 2015. – №36. – С. 100–106.
2. Толстов С. В. Еволюція зовнішньополітичної концепції України в контексті європейської безпеки / С. В. Толстов. // Зовнішня політика і дипломатія: традиції, тренди, досвід. – 2016. – №23. – С. 10–24.

Захаров Д.С.

аспірант,

*Миколаївський національний університет
імені В.О. Сухомлинського*

ФУНКЦІЇ ПОЛІТИЧНОГО МІФУ

Поняття політичного міфу та політичної міфології наразі надзвичайно часто використовуються як у соціальних науках, так і у публіцистиці, і трактуються надзвичайно широко. Дані терміни, попри недостатню категоріальну визначеність, увійшли до числа базових елементів політологічного дискурсу. Відтак, проблема визначення політичного міфу та опису його функцій у політичній системі сьогодні є одним з найбільш актуальних завдань політичної науки. Мета даної роботи – визначити низку ключових функцій політичного міфу, яка може бути з найбільшою ефективністю використана для подальшого дослідження феномену. Задля досягнення даної мети нами будуть розглянуті підходи до опису функцій політичного міфу як вітчизняних, так і іноземних науковців.

Походження слова «міф» зазвичай пов'язується з давньогрецькою мовою. Основою слова є грецьке “mythos” – «слово, сказання, оповідь, розрада». Починаючи з античності, термін трактується найрізноманітнішим чином: «прикрашена історична подія» (Геродот), «алегоричне оповідання» (Ф. Бекон), «первісна релігія» (Дж. Фрезер), своєрідний опис стандартів природних явищ (М. Мюллер), компонент системи знакових структур (К. Леві-Стросс), тощо [6, с. 6].

У XIX-XX ст., ідею міфу та категорію міфологічного почали широко використовувати, зокрема, задля опису політичних процесів. Базис для дослідження політичної міфології був закладений теоретиком французького анархо-синдикалізму Жоржем Сорелем. Політичні міфи за Ж. Сорелем – це будь-які ідеї та відчуття, що здатні згуртовувати людей та штовхати їх на акти політичної діяльності. Новий етап розробки теоретико-методологічних проблем політичного міфу бере початок у працях німецького філософа-структураліста